

No estar per brocs i tirar al dret

JORDI ARBONÉS (*)

Els polítics, en general, quan emprenen una campanya electoral, guiats per l'afany d'haver el poder, no estan pas per brocs i tiren al dret, sense tenir en compte que algunes de les mesures que propugnen potser tindran la virtut de fer-los guanyar més vots, però, alhora, poden fer molt de mal en destruir d'altres coses que, com ara la llengua, són molt més importants que no pas els vots, i que ells tenen l'obligació moral de preservar per tal com constitueixen el moll de l'os de la nostra essència com a poble i, doncs, són patrimoni de tots els catalans.

El candidat socialista a la presidència de la Generalitat, Raimon Obiols, per exemple, manifestava no fa gaire que volia ser president per a una Catalunya de tots. Després digué que el preocupava que des de la Generalitat "es faci una política que divideix els catalans, que marca una divisió entre els qui parlen català i els qui no el parlen (...) Hi ha un milió de catalans que parlen castellà, que és la llengua de l'Estat i, per tant, també de Catalunya". Per consegüent, propugnava que "a Catalunya Ràdio i TV3 cal fer part de la programació en castellà perquè molts catalans el parlen i cal que Catalunya estigui unida".

Qualsevol persona que llegeixi aquestes paraules i desconeixi la realitat pot arribar a creure que a Catalunya, la premsa, la ràdio i la televisió són d'expressió totalment catalana i que, per tal que els castellanoparlants que viuen a Catalunya no se sentin marginats, cal que a Catalunya Ràdio i a TV3 una part de la programació sigui en castellà. La realitat, però, és tota una altra: a Catalunya, els mitjans de comunicació són majoritàriament d'expressió castellana, com encara ho és l'ensenyament, com ho és el cinema, com ho són els rètols de les botigues i dels carrers, com ho és el vehicle habitual de comunicació, fins i tot dels catalanoparlants, a les grans urbs. etc.

Aleshores, atesa aquesta realitat, aixecar aquesta bandera no és més que fer demagògia i, cosa més greu, propiciar una política lingüística que accelerarà encara més el procés de degradació del signe més distintiu del nostre poble: la llengua.

Dir que el compliment de la llei de normalització lingüística representa fer una política que divideix els qui parlen català i els qui parlen castellà és una fal·làcia, car aquests dos grups de població ja ho estan de dividits. La forma, doncs, d'evitar que continuïn estant-ho rau en fer una política

que permeti els castellanoparlants d'incorporar-se a la cultura catalana, i no pas a l'inrevés, o sigui, que els catalans s'hagin d'incorporar a la castellana, mentre és anorreada la pròpia.

Tots plegats hem de comprendre que la llengua amenaçada amb perill de mort és la catalana i no pas la castellana, i tal com planteja les coses el senyor Obiols, fa suposar que el problema és a l'inrevés. Ell vol que Catalunya estigui unida privilegiant la llengua castellana en detriment de la catalana, i si això arribava a passar mai, Catalunya hauria deixat de ser una nació diferenciada, i aleshores si que els catalans deixariem de ser-ho, de catalans. És clar que això és el que han volgut, volen i voldran aconseguir: els governants unitaristes de la metròpoli. Cal suposar, doncs, que un candidat a ocupar la presidència del govern de la Generalitat que propugni aquestes coses ha de ser sorollosament aplaudit pel govern central i centralista... i, per què no? pels botiflers de torn.

Un dels arguments més fal·laços del senyor Obiols és aquell que fa "Hi ha un milió de catalans que parlen castellà, que és la llengua de l'Estat i, per tant, també de Catalunya". Pel fet que el castellà sigui la llengua de

l'Estat no hem forçosament de concloure que ho sigui també de Catalunya. En tot cas, el que hem de concloure és que es tracta de la llengua que l'Estat imposa als altres pobles que hi estan sotmesos, tot privilegiant-la en relació a la llengua natural d'aquests pobles, talment com els imposa la bandera, la "nacionalitat" etc... abusant d'un poder absolutista, prepotent i anihilador. Si l'Estat espanyol fos equànim envers els pobles perifèrics i respectés els trets diferencials de les nacions que l'integren forçadament, no existirien aquesta mena de problemes, car aleshores, també els immigrants establerts a cadascuna d'aquestes nacions es mostrarien respectuosos d'aquells

trets que les diferencien de la pròpia, de la mateixa manera que els immigrants italians, posem per cas, afincats a l'Argentina respecten la llengua, la cultura, els costums del poble argentí, i, malgrat que constitueixen una col·lectivitat nombrosíssima (probablement molt superior a la de castellanoparlants que viuen a Catalunya), a cap no se li acut de reclamar programacions en italià a la ràdio i a la televisió argentines.

Aprofundir antinòmies amb propòsits electoralistes entre la població de Catalunya no és ètic. Demès, és tan perillós com jugar amb foc, i qui juga amb foc corre el perill de cremar-se.

D'Obra Cultural Catalana de Buenos Aires

Contrast
de papers

EL PERIÓDICO

(30-1-84)

Sota el títol "ETA dispara otra vez contra el Ejército" editorialitzava ahir *El Periódico*.

La resposta de l'organització terrorista ETA als estranyaments i expulsions decidides pel Govern francès i a les més recents detencions d'etarras a Biscaia i Guipúscoa, no s'han fet esperar. (...)

Si es té en compte que un dels principals objectius d'ETA és la desestabilització del sistema democràtic, no ha estat per atzar l'elecció de la víctima. Quintana Lacaci va tenir ocasió de demostrar la seva inequívoca actitud a favor de la legalitat constituent quan, al front de la Capitania General de la 1ª Regió Militar, va haver de passar la prova de foc del 23 de febrer del 1981. Però no només en aquella ocasió (...) va subratllar el seu acatament al Rei com a primer fiador de la Constitució.